

Η ΤΡΙΩΤΑ

(Του Φόν Κάρλ Κέχρ.)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΛΙΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

..... Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΧΑΝΕΙ!... ..

(Ανέκδοτο)

Έποχή προπολεμική, όταν οι άνθρωποι δώ—πέρα δέν έδεναν καθόλου τους σαβίλους με τά λουκάνικα, παρά λογάριζαν και την πεντάρα. Και με τό δικιο τους, αφού με μιά πεντάρα αγοράζαν ένα κουτί σπάρτα, ένα κουλούρι κι' ένα... λουκάνικο.

Στου Γεώργιου του Κανούτα, κεί κοντά στα Έξάρχεια, έπαιζαν χαρτιά κάθε βράδυ. Μαζενόνταν στη μισρή τραπέζια δυο—τρεις κατσαρωμένοι, πέντ' Έξη άτζαμήςδες, κι' αγωνιζόνταν ως στις δυό από τά μεσάνυχτα, να πάρη ό ένας που άλλου κανένα εικοσπεν—πάρικο. Φτωχοί όλοι τους: Ένας γασρός χωρίς πελατεία, ένας άξιοματιζός παντρεμένος χωρίς μεγάλη προίκα, ένας άλλος που δέν είχε παντρευτεί ακόμα, ένας μουφλούνης βερυζιανός που είχε κωπαντήσει λογιστής στο εργοστάσιό του. Ένας υπάλληλος ύπουργείου, ένας φοιτητής έπαρχώτης, που ό πατέρας του που έστειλε 125 δραχμές τό μήνα. Μόν' ό νοικοκύρης ήταν πασαλής κι' έβγαζε από τή μύγα ξύγκι. Άκόμα κι' από τό μισρο—έκείνο «οικογενειακό» χαρτοπαίγνιο. Κατάφερον να μη χάνη ποτέ, κι' όταν είχε τύχη, τους τά μάζανε μιά και καλή, τους έγυνε όλους.

—Την έκανες πάλι άπόψε τή μάζα σου, Γεώργιο! Έλεγε μ'

ένα πρόσανο χιμιόγιο ό μουφλούνης.

—Όποιος έχει τά πολλά, παίρνει και τά λίγα, φιλοσοφούσε ό παντρεμένος άξιοματιζός.

—Μη με γλωσσολογώτε! γελούτε εθνημότατος —όπως δά πάντα— ό νοικοκύρης. Άμ δέν πρόκει να βγάλω κι' γώ... όσα μου τρώτε και μου πινετε κάθε βράδυ; Χαλάλι μου να λέτε!

Κι' αλήθεια, ό μουφλές του Κανούτα ήταν πάντα καλά στολι—σμένος. Ή γυναίκα του, βοηθού—μενη από την Άγγλία, την άδερφή της, έβγαζαν από κεί—μέσα ά—διάκοσα: μπαμπούνα, σάντουιτς, λικέο, κροσάκι, μπιρς. Χωριτά ό κερές στην άρχη και τό τούλι στη μέση. Κι' αν κι'—δυό φορές τήν εβδομάδα, ό Κανούτας μάζανε από 200 ως 300 δραχμές, τί σώσανε, αφού ξόδεσε τόσα κάθε βράδυ; Χαλάλι του β'όσκι!

Μιά τετράριπλη πόρτα, άνοι—χτή πάντα, ένοιουε την τραπέζια με τό σαλόνι. Και στο σαλόνι προ—νούσαν τή βραδιά τους κοιτσιπο—λεύοντας μερικές συγγένσες ή φιληράδες τής Κανούταντας, δυό ζαδέφρες της, ή γυναίκα του παν—τρεμένου άξιοματιζού κι' ό δυό ά—δορφάδες του άνύπαντρου. Αιτές ήταν οι ταχικές. Μά κάπου—κά—που πήγαιναν κι' έκτακτες. Παρα—δείγματος χάριν ή κυρία Γιαννο—

Μέσα στο σαλόνι τά κορίτσια μιλούσαν, γελούσαν, χαλούσαν τόν κόσμο....

πούλου, ή γειτόνισσα, με την κόρη της την Ευλαλία.
 Η Ευλαλία ήταν πολύ όμορφη — ή μόνη δά όμορφη στί σαλόνι έκείνο — κί είχε βάλει στί μάτι τόν άνύπαντρο άξιωματούχο. Γι' αυτό έκανε πώς της άρεσε νά παρακολούθη τό παιχνίδι, κί συχνά άφανε τίς γυναίκες κί περνούσε στήν τραπέζια, όπου καθόταν τότε κοντά στί άν, πότε κοντά στί άν άλλον — κί πάντα άντίκρυ στί άν άξιωματούχο — κί ποντάριζε κίόλας δεκαοτίσες στί μπαζαρά «άπέξω».

— Γιάγκο! ή Μασκότα σου! τού ηθάρριζαν όταν έμπαινε ή Ευλαλία, γιατί ό νέος είχε παρατηρήσει πώς ή παρουσία της τού έφρουρε γάμνα κί τά κατέβαζε φουρτισμένους (πράγμα πού τόν έκανε νά χάνη χειρότερα).

Άλλά μόνο σάν έπαιξε. Όλες τίς άλλες ώρες ή Ευλαλία, στρομπουλή κί άφράτη, τού ήταν πολύ... δρεχτική, κί με μεγάλη εύχαρίστηση κουβεντιάζε μαζί της, φλερτάριζε μάλιστα, κί στίου Κανούτα πρίν ή μετά τό παιχνίδι, κί όλου άλλου τή συναντούσε. Η Κλειώ κί ή Λότη, ό αδελφός του, τού είχαν καταλάβει κί, υολόντα της έκαναν ένα σωρό κομψιμίματα, δέν έχώνευαν τή εστρουπιούλη» καθόλου. Γιά φαντάσου νά τήν έρωτεύωνταν σοβαρά ό Γιάγκος κί νά τήν έπαυρε, τί θά γινόταν αυτές ό δυστυχημένες;

Γιατί άλλο δέν είχαν τόν κόσμο παρ' αυτό τόν άδερφό. Ό πατέρας τους, άξιωματούχος κί έκείνος, είχε πεθάνει έδώ κί πέντε χρόνια κί ή γριά δέν είχε παρά τί σήταξη της. Ό Γιάγκος κρατούσε άποσδήησσε τό σπίτι με τό μυσθό τού ύπολογαγού. Έξείνες τού Ξέροντι τί τραβήξαν — τί οικονομία, τί στέρηση, τί φτώχεια — γιά νά τόν διατηρούν στή Σχολή όσο νύβγη. Κί τότε άπ' αυτόν περιμεναν τά πάντα. Βέβαια, μιά μέρα ό Γιάγκος θά παντρευόταν. Άλλά χρωστούσε νά παντρεύη πρώτα τίς άδελφές αυτές αδελφές πού κόντευαν νά μπουν στί όάρι (κί δέν έλεγαν καλύτερα πώς μπήκαν, τριανταπεντάδες τώρα κί άπάνω). Έκτός πιά άν έβρισκε καμιά κί έκατουμύφα. Μ' αυτή δέν ήταν βέβαια ή Ευλαλία, πού ό πατέρας της, ό συμβολαιογράφος, είχε έήτημα άν θά της έδινε τράντα χιλιαδούλες. Α, μιά θάταν κατσοσση!

Είχε, βλέπεις, κί τό επάθος τού χαρτιού ό νέος ύπολογαγός. Απ' όλους στίου Κανούτα, τούς φρόνιμους, τούς μεσημεμένους σάν τού νοικοκύρη, αυτός έπαζε άνοιχτά, τρελλά. Ήταν ίσως νά γάση κί πενήντα δραχμές ένα βράδυ, έτσι, «στά καλά καθομιένους». Κί γιά τό σπίτι, τό στρατιωτικό φτωχόσπιτο, ήταν κί αυτό μιά μικρή καταστροφή. "Ω, με τί άγωνία, ό αδελφός, κί προσάντων ή Κλειώ, ή μεγαλύτερη, ή άσχημότερη κί ή νεοικότερη —ρωτούσαν κάθε τόσο άπ' τού σαλόνι «τί κάνει μέσα ό Γιάγκος»; Με τί παλιό σκρονόνταν καμιά φορά κί πήγαιναν ώς τήν πόρτα, γιά νά τόν ιδούν, νά καταλάβουν άπό τί μούτρα του... Κί τί λύση, τί άπελπίσια — κί μπροστά στίς άλλες άκόμα — όταν τούς έλεγαν «ό Γιάγκος πάλι χάνει»... Γελούσαν όμως κί τά γούβια τους, στίς σπάνιες φορές πού τούς έλεγαν πώς ό Γιάγκος κερδίζει. Σε τέτοιες στιγμές, τού συγχωρούσαν άκόμα κί τού ωλετο με τήν Ευλαλία κί έβρισκαν τή εστρουπιούλη σχεδόν ουσιπαθητική.

Κί νά πούμε τή μαύρη άλήθεια, γιά κίτι τέτοιες στιγμές —τόπο γλυκερές, Θε μου! — πήγαιναν κί αυτές ό δινό στίου Κανούτα. Μιά κί δέν μπορούσαν με κανένα τρόπο νά κίψουν τό επάθος τού άδερφού τους, συμεριζόνταν τούλάχιστο τήν έλπίδα του στήν τύχη — τήν αιώνια έλπίδα τού χαρτοπαίχτη — κί τήν άγωνία του, κί τή στενοχώρια του, κί τή χαρά του, κί ήταν σά νά παίζουν μαζί του κί αυτές. Μόνο σάν έφρουραν χαιμένες, όραζόνταν νά μήν ξαναπατήσουν τού Γιάγκο νά πάη κί, άν δέν τού κατόρθωναν, νά μήν ξανακατήσουν αυτές τούλάχιστο... Μά ως τό άλλο βράδυ τό μετάνοιωναν. Καλύτερα νάταν εκεί, νά τόν παραστέκουν, νά τόν παρακολουθούν. Μπορούσε νά πάη πάλι κί έκείνη ή καταραμένη (κακοχρονιάχη πού βρέθηκε...) Πιά φαντάσου όμως νά γυρίζε άξανα ή τύχη κί νά κερδίζαν άπόψε! Πού τό ξέρεις; Τύχη είχε αυτή! Πώς ό Κανούτας κερδίζει κάθε τόσο άπό διακοσάρες κί τρακοσάρες; Μάγια έκανε αυτός; Μιά!

Έτσι ή Κλειώ κί ή Λότη είχαν κατανήσει σιγά — σιγά χαρτοπαίχτες, χωρίς νά παίζουν σ' ίδιες μπαζαρά...

Άπό μέρες μιλούσαν στίου Κανούτα κί τό παιχνίδι τού Πρωτοχρονιάς. Θά προσκαλούσαν κί άλλους άπ' τούς συνηθισμένους. Θάβαναν μπάγχο — δσοι ήθελαν — κί κί έκατό δραχμές, έλεύθερα! Κί σήκωναν μι-

ξα κί ως εικοσπέντε! Θά ξημερωνόνταν. Ούτειαζαν κί ως τό μεσημέρι της άλλης ήμέρας, άπως πέρσι. Διάβολο! μιά φορά τό χρόνο είν' αυτό. Τί είχε νά γίνη, τί είχε νά γίνη!...

Η Κλειώ κί ή Λότη φροδόνταν αυτή τήν δλονυχτία, τήν έφρουμαν. Μά κί τήν περιμεναν. Γιά φαντάσου, κρυφόλεγαν μεταξύ τους, νάλλια ή τύχη τού Γιάγκου τήν Πρωτοχρονιά! Μά κί χίλιες δραχμές θά μπορούσε τότε νά κερδίση. Χίλιες δραχμές; Καλέ, θάταν... ή σωτηρία! Θάχαν γιά τά λούδα τους ένα διάκερο χρόνο!...

Κί ό Γιάγκος, φυσικά, είχε τήν ίδια έλπίδα. Γιά νά πάη στίου Κανούτα τήν παραμονή, έβαλε στί πορτοφόλι του όλάκερο τό μυσθό με τό έπίδομα, πού είχε πάρει τήν ίδια μέρα. Είχε ζητήσει μάλιστα τής γριάς του κί ένα έκατοστάριχο, Θάβανε μπάγχο — ούδέστ. Κί ή θάχανε τά μισά — ά, τότε θά σταματούσε, δέν είχε! — ή θάβγαζε όλα τά χαμμένα τού χρόνου. Η τού βάρους ή τού ύρους!

Κί στράφηκε στί πράσινο τραπέζι πρώτος κί καλύτερος. Είχε μιάν άνυπομονηρία, ένα νευρικό, πού ό άλλοι τού έλεγαν: «Πώς κάνεις έτσι, καμμένη; Δέν έχουμε καμιά βία άπόψε. Όλ' ή νύχτα δική μας είχε» Μά ό νέος ύπολογαγός δέν ήσυχασε κάτω, πού άφού μοράστησαν ό φίλος — τί φασαρία άτέλειστη! — άφού σχηματίστηκαν τά τσιπλώ, κί άφού θρονιάστηρε, νά κίμη πρώτος μπάγχο, γιά τό καλό, ό νοικοκύρης.

— Έχω πενήντα δραχμές! είτε ανακατεύονται τά χαρτιά.

— Α σεβά! φώναξε άμέσως ό Γιάγκος.

Ό Κανούτας τόν ζοίταξε με σίχτο:

— Άρχισες;...

Κά γυρίζοντας στήν Ευλαλία, πού παρόσπεσε:

— Κόψ' τε, δεσποινίς!...

Η Ευλαλία έκυψε όλοπρόθυμα κί ό Γιάγκος έγασε τό ά σεβά!

— Αμ βέβαια, ή Μασκότα σου! τού ψιθύριζαν.

— Γούρι! γούρι! φώναξε γελόντας ή Ευλαλία (κί έκανε κίτι βαθιά λακκάκια στί φουσκωτά μάγουλα όταν γελούσε!) "Όποιος χάνει στήν αρχή, κερδίζει στί τέλος.

— Κί ότσοι χάνει στί χασιτά, κερδίζει άλλου, πρόσθεσε πονηρά ό Κανούτας.

Κί τό παιχνίδι έξακολούθησε, άγχο κάτω, με διακοπές, με φόνες, με φασαρία, άπως γίνεται πάντα τό πρωτοχρονιάτικο παιχνίδι στί νοικοκυρόσπιτα, όπου ούτε τό πράσινο — κίπτες κί κόκκινο — τραπέζι χωράει τούς παίχτες, ούτε τό σπίτι τούς καλεσμένους. Γύρω στί τραπέζι στεκόνταν όρθιο ένα σωρό, μεγάλοι κί μικροί, κροτσόπουλα κί μαθητές με ναινικά, πού ποντάριζαν «άπέξω» δεκάρες. Απ' τού φώναζαν περισσότερο. Μά κί στί σαλόνι, όσοι δέν έπαιζαν, τά κούτσια τού πάντων, μιλούσαν δυνατά, γελούσαν, κίόυσαν τόν κόσμο. Κί ό Κανούτας, πού ζαλιζόταν, μουμούριζε κάθε τόσο:

— Τί βοουβουτσουλό είν' αυτό;... Τό κεφάλι μου!...

Έπειτα, λειώνοντας τό μαζού, τό έννευριστικό του φυλλάρισμα, φώναζε θοισιβεντικά:

— Έννεά!

— Τό κεφάλι τώρα θά σου πέρσσε, τόν πείσασε ό γαστός.

Μά πού τάβρισκε τόσο έννιάρα! Σε λίγη ώρα είχε μαζέψει μπροστά του όλες τίς φίσες κί όι κούκιοροι ό παίχτες έβγαζαν κί γελούσαν εικοσπεντάριχα κί έκατοστάριχα. Ό παντρεμένος μάλιστα άξιωματούχος έβγαλε κί πεντακοσάρικο — πράγμα πού προξέησε κατάντηξη.

— Α, μιά νά μη τό παραχοντύνουμε, μουμούρισε ό μονοφλύξης βιομήχανος.

— Δέ βαριέσαι! άποκρίθηκε ό Γιάγκος. Η ήμέρα τό καλέ.

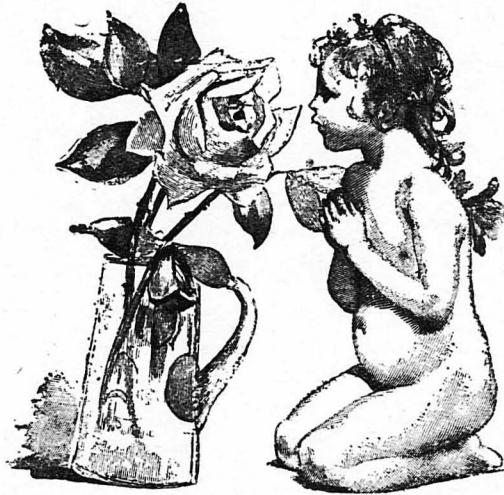
Κί έβγαλε κί αυτός νά χαλάση τό δεύτερο τού έκατοστάριχο.

Η Κλειώ κί ή Λότη δέν άνησυχούσαν άκόμα. Τό παιχνίδι ήταν άκόμα στήν αρχή. Με τό δεύτερο έκατοστάριχο, ό Γιάγκος μπορούσε νά ξαναπαρή τό πρώτο κί νά κερδίση κί άλλο ένα... Άλλ' άμα είδαν κί τίς φίσες άπό τό δεύτερο νά φεύγουν μιά — μιά, δυό — δυό, τρεις — τρεις, τά χρειάστηκαν.

— Αχ, δέν μπορώ νά βλέπο!... είτε μά στιγμή ή Κλειώ στί απτί της Λότης.

— Ούτ' έγω, άποκρίθηκε ή Λότη. Πάμε, κί ό Θεός νά βάλη τό χέρι του...

Μπήκαν στί σαλόνι — νά μη βλέπουν — κί ανακατεύτηκαν με τίς γυναίκες πού φλυσοούσαν. Εύθιμια τόγα, έκαναν πώς δέν τίς νοιάζει γιά τίς πρώτες χασούρες — τού Γιάννου — δέ βαριέσαι! ή ύψη γυρίζει σέ μιά στιγμή — μιά ή άγωνία τους άρχιζε νά γίνεται

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Τού κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

Ρωμάτζο βγαλμένο από τήν πλούσια πηγή τού αισθήματος. Τό είδύλλιο ένός Έλληνος άξιωματούχου κί μιάς έπαρχιωτοπούλας. Σελίδες από τή Μικρασιατική τραγωδία, από τήν Άθηναϊκή ζωή, από τά Έλληνικά ήθη. «Καρδιές γεμάτες Έρωτα, πάθος συγκίνησι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ι. Κ.

Στήν λεπτή σάν πολύτιμη καμιά φυσιογνωμία της, διακρίνεται ή ευγένεια της έκλεκτης άρχοντικής Φαναριώτικης οικογενείας της Κωνσταντινουπόλεως. Ντυμένη άπλούστατα και μ' όλα ταυτα ή παρουσία της έξουδετερώνει κάθε πολυτέλεια και εκζεσητημένη κομψότητα. Νεαρωτάτη και μόλις εμφραζομένη ή χαριτωμένη εντετατάντα στίς άπογευματινές δεξιώσεις. Έξαιρετικής μορφώσεως, τήν διακρίνει μεγάλη συμπαθητικότητα. H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

- Η χορευτική έσοπερς τής "Έλλα εξαμείωσε μεγάλη έπιτυχία.
- Σε όλα τα τραπέζια κόμοος γαστρονόμος και ώρασιος.
- Το τραπέζι του κ. Άντ. Σταθάτου φιλοξένησε κομψότατες Άθηνάϊες.
- Δύο θαμιάσια στολίδια ή δις Λώρα Σταθίου με άπτηρη ζωρξέτι και ή δις Μαίρη Άντ. Σταθάτου με τουαλέττα μελέ-δάπλιν.
- Στο χορευτικό τεράριον άναδεικνύεται ή σλουέττα τής ώρασις άλλοδατής κ. Παπανικολάου, ή όποια έφερε θαμιάσιο φόρεμα από μαύρο ταρτά συνδυασμένο με ρός μουσελίν.
- Η κ. Μεν. Μεταξά, με μαύρη τουαλέττα και κόκκινη βέστα,

μεγάλη κ' ό τους τους ήταν όλος στο τραπέζι του παιχνιδιού -στην κωμανόλια... "Άμα ερχόταν κωμιά από κεί, τή ρωτούσαν :

- Τι κάνουν μέσα ;
- Ό κύριος Κανούτας μαζεύει ! ήταν ή στερεότυπη απάντηση.
Κι' αλήθεια. "Όλοι όσοι γυρίζαν άπ' τήν τραπεζαρία στο σαλόνι, ήταν ξετιναγμένοι. Ό κ. Κανούτας τους είχε πάρει τά ψυλά με τά έννιάρια του. Κι' επειδή δέν έπαιζαν χοντρά, άποτραβιόνταν.
- Είδωμε τήν τήχη μας, έλεγαν. Καί του χρόνου !
Μαζάρι νάλεγε το ίδιο κ' ό Γιάγκος. Μά ποδ ! Αδός, χωρίς άλλο, θάχε βγάλε κούλα και το τρίτο εξαποστάρικο. "Ένα τούμμε άκόμα. Κι' έπειτα ;... "Ω, Θε μου !...

Μιά στιγμή, ή Λότη ρώτησε τήν Κανούταινα πού μπιχε με τρατιμέντα :

- Τι κάνει ό Γιάγκος ;...
- Δυστυχώς, χάνει...
- Κλειώ ! Κλειώ ! άκούεις ; Ό Γιάγκος χάνει !...

Η άγωνία των ερωτιστών άρχισε νά γίνεται φανερή. Η Κανούταινα, ή Άγλαία και μερικές άλλες περιστοχίσιαν τς άδεραφές του Γιάγκου γιά νά τς παρηγορήσουν :

- "Υστερα μπορεί νά κερδίση... Άν κάνη μάλιστα και μπάγχο...
- Μά θα του μείνουν λεφτά γιά μπάγχο ; είτε διαρυσμένη ή Λότη.

- Μά μπορεί νά κερδίση λίγα ως πονταδόρος... Το χαρτί γυρξεί... Νά, ό κ. Κανούτας δέν παραβιάζει πιά έννιάρια...

Αυτό ήταν αλήθεια. Ό μπάγχος είχε πάρει τήν κάτω-βόλτα. Οι πονταδόροι είχαν άρχισει νά ρεφάρουν. Άλλά μόνον ό Γιάγκος έξακολουόυσε νά χάνη, νά χάνη. Γιατί κινηγούσε, καθώς λένε, τά λεφτά του, διαπλάσσε όλοένα τή μίζα του κ' έπαφνε όλα σχεδόν τά ά-σεβάλ, πού τά πλήρωσε άνεξάρτητα. Τι γάμια !

Κι' ίσα-ίσα ένα ά-σεβάλ είχε πάρει πάλι, μά στιγμή πού ή Κλειώ κ' ή Λότη δέν μπόρεσαν πιά νά βαστάξουν και, χλωμές, τρεμάμενες, με γουρλωμένα μάτια -τι γοιές πού φαινόταν ! - πλησίασαν τήν τετράφυλλη πόρτα και στάθηκαν στόν παραστάτη κοντά-κοντά.

- Ό γιατρός έκανε τόρα μπάγχο
- Έχω έκαπό δοαχμές, είπε
- Ά-σεβάλ ! φώναξε ό Κανούτας, πού υόλις είχε σηκωθεί μ' ένα μικρό κ'όδος.

- Παρντόν ! Θα τό πάω έγώ ! φώναξε δυνατώτερα ό Γιάγκος.
- Μά είνε δικαιοιά μου, διαμαρτυρήθηκε ό νοικοκύρης.

- Όχι, σέ παρακαλά, έπέμεινε ό υπολογαγός. "Άφρησέ με Γεώργιο, έμένα πού γάμνα.
- Πάμε μαζί-μιας !
- Όχι, μόνος μου !
- Έμπρός !...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Το τέλος.

ήτο από τις πλέον εύμορφες.
- Επίσης παρευρέθησαν κ. και κ. Στεφ. Πεσματζόγλου με μπλε άνοκτο φόρεμα και έσάρτα μαύρη δαντελένια, κ. και κ. Κοσμοδοπούλου με άρξάν φόρεμα χρυσοκίμνη, κ. και κ. Δροσοπούλου με μαύρη κομψή τουαλέττα, ή κ. Μαντζίνι με μαύρη τουαλέττα και άρξαντι κορσάς λίαν κοσμητική εμφάνισις, ή κ. Σαρηγιάννη με λευκή τουαλέττα, ή κ. Μυταράνη, κ. και κ. Άκριβού, ή κ. Γ. Νικολαΐδη, ή κ. Λιδωρίχη, ή κ. Θηβαίου, κ. και κ. Άρλιώτη, κ. και κ. Β. Μπένση με μαύρα, κ. και κ. Δ. Ποσειδώνος, κ. και κ. Σκένδερ, κ. και κ. Κυραζού.

- Πολλές εύμορφες δεσποινίδες, μεπαξύ των όποιων δις Γεωργιάδη με λευκά, δις Μπέμπελη Μυταράνη με μπλε σιέλ, Δανάη Μυταράνη με λευκά.

- Προφαντή εμφάνισις ή δις Θηβαίου -θυγάτηρ του ύφυικου-γού- με τουαλέττα ρός και κτένισμα έξαιρετικής μαεστρίας.

- Ένα παστέλ "Έλλές ή κ. Μαλακιδή με μπλε τουαλέττα.

- Ένα κερκιά τής "Βόγχο ή κ. Σινδύια.

- Λιαν θαυμασθείσα εμφάνισις ή δις Χάρι Ποσειδώνος, φέρουσα τουαλέττα σέ γραμμή έξωσία πού άνεδεικνυεν έτι περισσότερον τήν άγαλματώδη κορμοστασιά της.

- Χορός με κέρα μεγάλο. Τρεις τράξ έπαιζαν εναλλάξ, προσδίδουσα μεγάλο άντράιν.

- Τέτα, δεξιώσεις, γεύματα, προγεύματα, άπειρα κατ' αυτάς. "Άλλα σέ μικρούς κύκλους και άλλα σέ μεγάλους.

- Τήν παρελθούσαν Τρίτην δεξίωσις παρά τώ Στρατ. Άκολούθη τής Γαλλικής Πρεσβείας και τή κ. Μασινύ.

- Παρευρέθησαν Πρεσβευταί Γαλλίας, Άγγλίας, Ρουμανίας, Τουρκίας, Άλβανίας και αι κυρία Κλεμάν Σιμόν, Ράμνικαύ, Ρασζάνο, Ένις Μπέη και Άσλάνη.

- Η οικοδέσποινα, συμπαθητικωτάτη, έφερε κομψή τουαλέττα έμπριμέ.

- Αΐθουσα διακοσμημένα με άριστοτεχνικά έπιπλα. Ένα χαλλ θαμιάσιο.

- Αί κομψότερα Άθηναία, μεπαξύ των όποιων ή κ. Γ. Πατέ με μαύρη τουαλέττα, ή δις Σεών με μπλε, ή δις Λαγουδάχη με κόκκινα, ή κ. Μεταξά με μπλε, ή κ. Μανέττα.

- Επίσης παρευρέθησαν ή κ. Καποδίστρια, ή κ. Έπ. Χαρολιάου, ή κ. Ζάννα, Στρατηγός Μανέντας, Στρατηγός και ή κ. Μαζαράχη, Ναύαρχος κ. Γ. Πανάς, ή κ. Μπαλάνου -ώραία ξανθή- αι δες Φωστηροπούλου, έξφραστικές φυσιογνωμίες.

- Επίσης παρευρέθησαν Στρατ. Άκούλουθος Ίταλίας και ή κ. Τριόφιρι, κ. και κ. Έμπερλάντ, κ. και κ. Φίσερ, ό κ. Πλίτ, κ. και κ. Μπαλέν, κλπ.

- Τήν παρελθούσαν Κυριακήν μιά θαμιάσια δεξίωσις παρά τώ κ. και τή κ. Ι. Λυμπίτη, τήν όποιαν ώρασι με τήν παρουσία τής ή δις Άλίκη Διπλαράου, ή όποια ήτο ύπερ ποτε ώραία και θελκτική με μαύρο βελουδένο φόρεμα και καπέλλο θαμιάσιο μαύρο μικρό.

- Έχει τήν κάλλυος "Αμερικανίδος, ή δε σλουέττα της είνε καταλήκτικα κομψή και εύλόγηστη. Γελαστή και χαριτωμένη, φρεγγολοόσα από έξετινάδα και συμπαθητικότητα.

- Στήν ώραία δεξίωσι παρευρέθησαν κ. και κ. Σοφούλη, ή κ. Π. Τσαλδάρη, Ναύαρχος και ή κ. Γ. Πανά, Στρατηγός και ή κ. Νεγρελόνη, κ. και κ. Άθηνόγηνους, ή κ. και αι δες Π. Μάτσα, ή κ. Άντωνιάδη χαρίεσσα σιλουέττα, κ. και κ. Χοϊδά, κ. και κ. Μελεποπούλου, δις Λικουόξου, ό κ. Δέλλας, ό κ. Κλ. Γεωργιάδης, ή κ. Νάδια Κυριακού, αι δες Διπλαράου.

- Δεξίωσις παρά τή κ. Α. Άργυροπούλου.

- Παρευρέθησαν κ. και κ. Γ. Άφεντούλη, ή κ. Δ. Ύψηλάντη, κ. και κ. Ιατρίδου, ή δις Μπέμπε, ή κ. Μ. Παταδιαμαντοπούλου, ή κ. Βούττσου, κ. και κ. Τουροινά.

- Γεύμα τήν παρελθούσαν Τετάρτην παρά τώ κ. και τή κ. Άντ. Μπενάχη.

H MONTAIN

H ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΣΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικών του σημερινού έξωφύλλου μας είνε έργον τής ζωγράφου Μαρι Λού, με τόν τίλο : «Βαριχεμονιάς».

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ 1932

Κομψέ, πολύχρωμο, πλουσίως εικονογραφημένο, μοναδικό άπόκτημα γιά τις οικογένειες. Δρχ. 25.

Στό έφρτεινό Ημερολόγιο του «Μπουκέτου» συνεργάζονται οι κ. κ. Γ.ο. Ξενοπούλος, Π. Χόρν, Αιμιλία Στ. Δάφνη, Στέφ. Δάφνης, Μένος Φιλήτας, Σωτ. Σιλπίης, Θ. Βελλανίτης, Κ. Καυροπούλας Χρ. Χρηστοθασιλής, Κ. Φαλιτάις, Παύλος Νιγδάνας, Κλέων Παράσχος, Σταμ. Σταμ., Στρατής Δούκας, Α. Πορφύρας, Χάρης Σκαριάτου, Ρώμος Φιλόρας κλπ. κλπ. Επίσης δημοσιεύονται άνέκδοτα έργα των Α. Παπαδιαμάντη, Άνδρέα Καρκαβίτσα, Κωστα Κροστάλλη, Γ. Βώκου, κλπ. κλπ.

ΓΑΜΟΙ

Ό κ. Δημήτριος Λεβεντόπουλος και ή δις Στανουόλα Περδικάχη έτέλεσαν τους γάμους των έν Κέα. Παράνυμφος παρέστη ό κ. Νικόλ. Θεοδορόπουλος μετά τής νύχιας του. Ευχόμεθα πάσαν εύτιχίαν.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε όλοουως ικανοποιητικώς ειασις παλικά διάφορα βιβλία, παντός είλους και πάσης γλώσσης, κειών και δλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε : «Μπουκέτο», Αίνα 7, Αθήνας.